

*сърцето ми замръзна; мисъл тъмна
коса на смърт размахва... Беше ден,
свалих аз маската му и пред мен
въздъхна нощ и вече се не съмна..."*

Това, което гради особенения код на тези стихове, е прякото съответствие между мисълта и смъртта – не друг, а самата мисъл „коса на смърт размахва“, което съвсем не е случайно – задълбаването в „свърхземните въпроси“ сваля маската на земните утехы, показва ясно ефимерността, а оттам и липсата на смисъл в тленното ни битие. Яворовите интуиции за смъртта обаче имат не само глобално философски, но и личностно изживени основания. Това „мъртвеене“ и този почти апокалиптичен усет за ентропичността на битието са пряко свързани с чувството за самота и изоставеност, което можем да доловим още в ранните му стихове – и което е тъй дълбоко закодирано в неговия дух, че се превръща и в специфична оптика, през която се възприемат човекът и светът. Много показателно в това отношение е стихотворението „Великден“, в което камбанният звън отключва паметта за детството и възправя тази памет като свят, алтернативен и дълбоко несъвместим с битието на връстния вече мъж. Детството е „цъфтяща, рай долина“, то е времето, в което човекът е още идентичен, още свой на себе си; времето на „сънищата златни“ и „вярата наивна“ – и времето, в което той все още не е впрегнат догробно в хомота на едно битие, усещано като изхабяване и път към смъртта, а неговото съзнание още не е поразено от усета за изтичащото време. Това детство е останало далеч „зад пътника отруден“; то е белязано с една усетена като болка невъзвратимост – и вече не може да бъде опора по онзи „път незнаен“ на битието, по който вече крачи той, и където:

*а мръщи се над него и небосвод безкраен -
и страх неволен често смущава му душата:
че слънце го изгаря, а сянка не съзира,
че хала го настига, а завет не намира,
нито спътник някой – да си даде ръката...*

Усещането за човека като сам и сиротен, захвърлен и забравен от другите, като скитащ без приют и надежда е доловимо в още ред стихотворения – наситено с различни интонации и изразено чрез различна образност. Тази сиротност идентифицира човешката участ като „лист отбрулен“ в едноименното стихотворение: човекът е запилян по света, вечно отминаващ – „сам, далече“ и от близки, и от родина; неспособен е да се чувства приютен под стряха или под идея – и мир за него носи само